

**ČLOVEK
NEOMAJNOGA
VÜPANJA
STR. 3**

**V ANDOVCI JE
EDEN KEDEN
PRVIN SNEJG
SPADNO
STR. 4**

Porabje

ČASOPIS SLOVENCEV NA MADŽARSKEM

Monošter, 9. decembra 2010 ☼ Leto XX, št. 49

Prižgali smo drugo adventno svejčo

Če rejsan samo simbolično, dapa Slovenci v Budimpešti so 4. decembra to prižgali drugo svejčo na adventnom vejnci, pri tom smo bili pauleg ništrni Slovenci iz Porabja pa Prejkmurja to.

Advent je čas pričakovanja, gda se pripravlamo na najlepši svetek v leti. Kreda dejvamo stanovanja, hiše, pucamo, je okinčamo. Naskrivaj demo po bautaj pa kipüvllamo dar za familijo, za znance. Dapa če iz vsega tauga vöostane düša, düševno pripravlanje, te smo nej vse napravili, ka bi leko doživeli bistvo božični svetkov. Če v naši düšaj nejga mira, nejga lübezni, te leko mamö na sveto nauč najvekši krispan, leko dobimo dragi dar, de svetek samo zvü-nešnji, nemo ga meli v srcaj.

Ka bi Slovencom v Budimpešti polepšali pripravlanje na svetke, je slovenska samouprava v 18. okrožji Budimpešte organizirala adventni koncert, na stero ga je pozvala Komorni pevski zbor Slovenske zveze iz Varaša. Na koncert so nej samo Slovenci prišli, liki predstavniki drugi manjšin to, steri majo ranč tak samouprave v 18. okrožji. Bili so tam ništrni Hrvatke, Srbi, Bulgari.

Gledalce, med njimi slovensko veleposlanico Darjo Bavdaž Kuret, njenoga moža Miloša Kureta, pooblaščno ministrico veleposlaništva Dubravko Šekoranja in njenoga moža Pavla Toplaka, je pozdravo predsednik samouprave Ferenc Kranjec.

Komorni pevski zbor je pod tak-

Člani komornoga zbora z gostitelji pa gosti iz veleposlaništva

Miklauš je vsakšoma nika prineso, mlajšom pake, starejšim cukre

tirko Tomaža Kuhara svoj program vküppostavo iz dvej talov. V prvom tali je spejvo priredbe slovenski ljudski pa narodni pesmi iz Prekmurja, Porabja, Primorske, Slovenske Istre. Bile so med njimi koroške pa beneške pesmi to.

Po prvom tali koncerta je prišo Miklauš med peštarske Slovence, mlajšom je prineso dar, dapa starejši so to dobili kakšen bonbonček.

V drugom tali koncerta je zbor spopejvo takšne pesmi, stere se vsebinsko pa po melodiji šikajo vcüj k svetki, od srednjeveških napevov do serenad pa uspavank do božični ljudski pesmi. Na slejdnje je pa spopejvo eno najlepšo božično pesem, stera se te čas največ popejva po svejti. Gda so posvejte vgasnili pa se je pri sveklini svejč čüla samo lejpa melodija Franca Gruberja »Sveta noč, blažena noč«, smo si malo pričarali božično nauč. Slovenci iz Budimpešte so bili hvaležni za lejpe pesmi, trno so pa veseli bili po programi to, ka so se leko malo pogučavali, ništrnim so na pamet prišle slovenske naute to, stere so se navčili ešče kak mlajši v Porabji. Večkrat se je čüla pesem »O, kako je duga paut...«

Pe rejsan, iz Pešte do Porabja je duga paut, sploj pa če si že starejši. Zatok je pa prav, ka Slovenci iz Porabja večkrat goraziščemo Slovence v Budimpešti, če že oni ne morejo telkokrat »domau«, kak bi si želeli.

Marijana Sukič

Jubilej Šiftarjeve fundacije

VKLJUČEVANJE MLADIH, SODELOVANJE S ŠOLAMI

Ustanova dr. Šiftarjeva fundacija praznuje 15-letnico uspešnega dela. Jubileju so namenili skozi razpravo o vsebini največ pozornosti na nedavni seji uprave dr. Šiftarjeve fundacije in ocenili, da se končuje vsebinsko bogato leto, pri čemer so posebej izpostavili majsko prireditve Jambori spominov, literarni natečaj »Sprehajal sem se po Vrtu spominov in tovarištva« in izid II. Šiftarjevega zbornika Bosa pojdiva, dekle, obsorej. Kot je povedal Marjan Šiftar, podpredsednik uprave, je bilo letošnje leto nadvse dinamično, in čeprav je za te vrste – prostovoljne

pošiljali vsem medijskim hišam v Pomurju. Za boljše informiranje pripravljajo tudi vsebinsko prenovno spletno strani, zdaj že poteka poskusno delovanje. Akademik dr. Anton Vratuša je, kot vedno, poudaril pomen sodelovanja s šolami, z mladimi. Letošnji literarni razpis, na katerem so bili zastopani osnovno- in srednješolci in študenti, je pokazal, da mlade tematika Vrta spominov in tovarištva lahko pritegne, če jim je vsebina predstavljena na ustrezen način. Zato že zdaj premislek o podobnem razpisu v letu 2011. Ustanova ima podpisan dogo-

Dr. Vanek Šiftar govori zbranim na slovesnosti na mejnem prehodu med Avstrijo in Madžarsko (Eberau/Monyorókerék-Petrovo selo/Szentpéterfa). Obiskovalci z obeh strani meje so se zbrali na predstavitvi Panonskega letopisa, ki ga ureja dr. Robert Hajszan (ob guberniku), direktor Panonskega inštituta v Pinkovcu/Güttenbachu na avstrijskem Gradiščanskem. Dr. Vanek Šiftar je bil eden redkih izobražencev, ki so podpirali sodelovanje v panonskem prostoru Avstrije, Madžarske, Slovenije in Hrvaške. Bil je med začetniki mednarodnih kulturnozgodovinskih simpozijev Modinci in pobudnik za srečanja panonskih pravnikov.

– dejavnosti vedno manj denarja, bodo predvideni projekti uresničeni in enako naj bi bilo tudi v letu 2011. Generalno pokroviteljstvo nad Vrtom spominov in tovarištva, ki ga je zasadil dr. Vanek Šiftar, bo zelo verjetno prevzela Radenska Radenci. Uprava si tudi prizadeva, da bi delu Ustanove dr. Šiftarjeve fundacije več pozornosti namenjali mediji, o čemer so se konkretno pogovarjali z direktorjem Podjetja za informiranje Dejanom Fujsom, vabila in informacije pa bodo dosledneje kot doslej

vor z rakičansko biotehniško šolo, enako naj bi se čimprej zgodilo z osnovno šolo Tišina, ki sodeluje na vseh večjih prireditvah in navezati kaže stike s prekmurskimi študenti v Ljubljani in Mariboru. Biotehniška šola bo imela v Vrtu šolo v naravi, dr. Tanja Simonič Korošak s te šole pa pripravlja Vizijo vrta spominov in tovarištva na Petanjcih. Gre za celovit program urejanja in vzdrževanja Vrta. Člani uprave so tudi sprejeli dogovor o postavitvi skulpture v spomin na ustanovitelja Vrta

Okrogla miza z naslovom »Izzivi na področju sodelovanja mladih pripadnikov slovenske skupnosti v sosednjih državah z RS«

Svet Vlade RS za zamejstvo je 22. novembra 2010 pri predsedniku Vlade RS Borutu Pahorju razpravljalo o izzivih na področju sodelovanja mladih Slovencev v zamejstvu in obravnaval akcijski načrt za sodelovanje in podporo mladim Slovincem v zamejstvu in po svetu, ki ga je pripravil Urad Vlade RS za Slovence v zamejstvu in po svetu. Urad je z objavo akcijskega načrta na svoji spletni strani pozval k javni razpravi ter k sodelovanju pri oblikovanju končnega strateškega dokumenta urada.

Seja se je nadaljevala z okroglo mizo na temo »Izzivi na področju sodelovanja mladih pripadnikov slovenske skupnosti z RS«, ki jo je vodil akad. prof. dr. Boštjan Žekš. Na okrogli mizi so sodelovali mladi iz zamejstva in predstavniki mladinskih organizacij v Sloveniji, njen namen pa je bil okrepiti sodelovanja med mladimi v zamejstvu in Slovenijo, s pomočjo programov in projektov, ki jih izvajata ali podpirata Slovenija in Evropska unija. Okrogla miza je prispevala k vzpostavitvi prvih stikov med mladimi pripadniki slovenske skupnosti v sosednjih državah z mladinskimi organizacijami v Sloveniji.

Delovanje mladih se razlikuje po posameznih državah. V Italiji so mladi dejavni na različnih področjih. Slovenski izobraževalni konzorcij (Slov.I.K.), se lahko pohvali z uspešnim delovanjem pri izvajanju obšolskega programa »EXTRA«. Ta program ponuja pod strokovnim vodstvom dijakom višjih

srednjih šol (14-18 let) možnost učenja, dodatnega in dopolnilnega izobraževanja, študijskega usmerjanja in druženja v popoldanskem času. Slov.I.K. si prizadeva za večje odločanje mladih za študij v Sloveniji, kjer se mladi seznanijo s slovenskim okoljem in jezikom.

Novoustanovljeno društvo slovenskih ekonomistov, kjer sodelujejo študentje ekonomije, si želi resneje pristopiti k bolj konstruktivnemu soočanju z gospodarsko tematiko. Mladinska sekcija Slovenska skupnost namenja posebno pozornost političnim vprašanjem in položaju Slovencev v Italiji ter želi s svojim delovanjem preseči stare ideološke delitve. Mladinska skupina Most je dejavna na področju kulture, mladi pa vidijo priložnosti za povezovanje tudi preko spletnih socialnih omrežij, kar podpira Portal Slovencev v Italiji www.Slomediamedia.it. V sklopu okrogle mize so mladi v Italiji pričeli razmišljati o koordinaciji po vzoru koordinacije SMO (slovenskih mladinskih organizacij v Celovcu), kjer sodelujejo vse slovenske mladinske organizacije na avstrijskem Koroškem in Štajerskem.

Na Madžarskem mladina ni organizirana, je pa nekaj mladih Slovencev na študiju v Sloveniji. Prav vzpodbudna je bila predstavitev predstavnice Kluba prekmurskih študentov v Murski Soboti, ki razmišlja o ustanovitvi posebne sekcije za Porabce, znotraj kluba, s sedežem v Monoštru. Članstvo v sekciji bo zajelo mlade Slovence iz Porabja, tako dijake kot tudi študente, ne glede na kraj ali

državo njihovega študija. Klub bo mlade Porabce podpiral pri komunikaciji, logistiki ter jih vključil v izvedbo projektov, kot je npr. projekt »tutorstva«, s katerim se želi podpreti mlade Porabce pri iskanju najcenejših prevozov, literature, sodelitvijo štipendij in podobno. Na Hrvaškem sta mladim naklonjeni društvi Gorski Kotar in Kulturno prosvetno društvo Bazovica, ki sta mlade vključili v vodstvene strukture.

Mladi so na okrogli mizi razmišljali o novih oblikah sodelovanja na različnih vsebinskih področjih, kot tudi na organizacijskem nivoju. Skupna koordinacija mladih pripadnikov slovenske narodne skupnosti v sosednjih državah bo korak naprej pri zasledovanju nekaterih skupnih ciljev, sodelovanje bodo okrepili tudi na mednarodnem nivoju. V sklopu evropskega mladinskega združenja manjšin deluje posebna skupina za razširitev, kamor bi želeli povabiti tudi obe manjšini iz Slovenije.

Vzpodbudne so bile izjave predstavnikov slovenskih mladinskih organizacij (Mladinskega sveta Slovenije, Strokovnega sveta Mreže MaMa, Mladinskih centrov ter nacionalne agencije programa Mladi v akciji), ki bodo mlade iz zamejstva pričeli vključevati v svoje projekte, ki jih financirata Slovenija in EU. Urad RS za mladino bo vključil tematiko povezovanja z mladimi Slovenci iz zamejstva v Nacionalni program za mladino in vzpodbudil prijavo projektov, ki bodo vključevali omenjeno povezovanje.

spominov dr. Vaneka Šiftarja, ki ima grob ob svoji hiši, v kateri je živel in delal. Predlogo za skulpturo je pripravil akademski slikar Štefan Hauko, odkritje pa naj bi se zgodilo med majsko prireditvijo prihodnje leto. Letošnje srečanje prijateljev

Vrta spominov in tovarištva bo 10. decembra na Petanjcih, ko bo tudi priložnost za pogovor o pomembnih rezultatih Ustanove dr. Šiftarjeve fundacije. Sicer pa je med načrti za leto 2011 tudi natis slovenskega prevoda doktorske disertacije Andreje

Haberl Zemljič, nekdanje predsednice Kulturnega društva člen VII. za avstrijsko Štajersko in prevod publikacije Goričko – na zelenem otoku presahlega morja, v angleški in nemški jeziku, za kar je zainteresiran tudi Krajski park Goričko.

E. RUŽIČ

Človek neomajnoga vüpanja

Stauletnico rojstva msgr. Obiskovalci so si leko pogled-
Lojzeta Kozara, duhovnika nili DVD z naslovom *Koreni-*

Na blagoslovitvi kipa se je zbralo prevnaugo lidi

in pisatela, so v fari Odranci svetili cejlo leto 2010. Njemi so posvetili rožne vejnce, sve- te meše itd. V jubilejnom leti kraugle obletnice njegovoga rojstva so dali postaviti kip (szobor) na cerkvenom trgi, steri z rokauv kaže na cerkev in nas zové k Baugi. V drugoj rokej drži knjige, stere spomi- najo na njegvo pisatelsko pa uredniško delo. Dugo lejt je urejo (szerkesztette) cerkveni kalendar Stopinje, napiso je dosta knjig tö.

11. novembra, v četrtek, se je začno tridnevni svetek z molitvijo rožnoga vejncja. Vse tri dni so v 17. vöri bile svete meše, stere so darüvali gospa-

ne mojega življenja. Nota so se pokazale dvej nauve knjige tö, ponatis knjige *Materina ruta* (Materin vacalejg) Lojzeta Kozara, st. pa knjiga

Martin Ropoš, predsednik DSS, je položo vejnc pri kipi Lojzeta Kozara, st.

udge Jože Hozjan, dr. Štefan A. Ferencák pa vikar soboške püšpekije Franc Režonja. Po meši so notpokazali pa blagoslovili slikarsko razstavo (kejpe) o Lojzetu Kozaru, st.

Lojzeta Kozara, ml. *Vsa moja ljubezen.* V nedelo popodneva v pau tretjoj vöri je svetešnjo sveto mešo vodo mariborski nadškof dr. Marjan Turnšek, somešuvo je

murskosoboški škof dr. Peter Štumpf, pri meši je bilau dosta župnikov, redovnic, členi pastoralni svetov, spejali so pevski zbori župnije Odranci. Z Vogrskoga sta prišla prelat iz Krmedina dr. László Gyürki in senički župnik Tibor Tóth. Predsednik Državne slovenske samouprave Martin Ropoš je pri kipi položo vejnc tö. Meša se je začnila s procesijo v cerkev, najnaprej so šli dvornicke, potem šestnajset členov pastoralnoga sveta, steri so nesli slike, na konci pa duhovnicke pa dva škofa.

Kejp iz Porabja je Vera Gašpar nesla pred oltar

Pred sv. mešov se je spopejvala t. i. odranska himna, *Prelepe ravne so poljë*, stero so prvi in dugoletni župnik Kozar zapisali in navčili svoje vörnike. V cerkvi, stera je nej mala, nej bilau človeka, steri bi nej spejvo, bila je nabito puna, vse je donelo.

Nadškof Turnšek so mešo darovali za duhovnika, pisatela, pesnika, urednika, človeka neomajnoga vüpanja. Škof Štumpf so povedali, naj gojimo, zalejvamo njine korenine, da se nej bi posušile. Pri sveti meši je šestnajset členov pastoralnega sveta neslo kejpe pred oltar, kejpi so bili iz vsej krajov, gde so Lojze Kozar bili župnik. Župnik Lojze Kozar so bili krščeni novembra 1910 v gorenjesenički cerkvi. Na kejpi za Porabje je bila na srejdri gorenjesenička cerkev, okoli njé pa varaška, števanovska, sakalovska, do-

NAŠ KARČI

Neutruden, poln elana in ustvarjalnih idej, vedno pripravljen pomagati in sodelovati pri vseh »akcijah«. Ne oziraje se na čas in zasedenost s številnimi obveznostmi je vedno dobre volje. Veliko naredi za »svoje« Porabje in Andovce, svojih nikoli ne pusti na cedilu, to je »naš« Karči.

Karči v zadnjem času razstavlja svoje fotografije na temo »Porabje iz mojega objektiv«, na območju Štajerske. Na ta način ne promovira samo sebe temveč vse Porabje. Štajerje seznanja z delom in življenjem v Porabju. Predstavlja čudovito neokrnjeno naravo in ljudi, ki obdelujejo z ljubeznijo porabsko zemljo. Fotografije realno prikažejo neko drugo dimenzijo in vrednote, ki izginjajo. S tem obiskovalcu razstave vzbudijo nostalgijo, starejši obudijo spomin na svoje otroštvo, na svoje dedke in babice. Temu sledi neizpodbitno vprašanje: kje je Porabje? Kako se pride do tja? Karči je s fotografijami dosegel svoj namen. Seznaniti nevedne, da obstaja tam nekje porabski svet, ki ima v svoji preprostosti to, česar drugi nimajo in da si ga je vredno ogledati, ter morda tam preživeti prijeten vikend ali dopust.

lenjesenička pa krmedinska. Po meši smo šli na Trg Lojzeta Kozara, gde je postavljeni njegov bronasti kip. Odkrili so spomenik, steroga je naravno kipar Marjan Drev, steri je povedo, da narediti te kip nej bilau leko delo, zato ka je bila Kozarova osebnost tako raznolika in bogata, da je to pomenilo poseben umetniški izziv. Potejm sta škofa blagoslovila spomenik. Na konci je nečak Lojze Kozar, ml. lepau gučo o strici, pa smo leko čüli njini glas tö. Gda sem čüla njino živo rejč, nejssem si mogla skuze nazajdržati.

Razstava fotografij se je iz Maribora, kjer si jo je ogledalo zavidljivo število ljudi, preselila v najmlajše slovensko mesto Ruše. Cezam (center za mlade) iz Ruš je prevzel pokroviteljstvo in promocijo

Karči med pripravljanjem razstave

ter postavitev razstave v Galeriji AA. Razstava bo svojo pot nadaljevala po občinah v Podravju, z namenom, da čimveč ljudi seznanimo o obstoju Porabja.

»Kaj te ne napoveš, da naš Karči razstavlja,« sem v teh dneh slišal iz ust ljudi, ki Karčija poznajo z druženj ob vsakoletnem druženju in tekmovanju v kuhanju na Sp. Slemenu. Dragi Porabci, vidite, Karči ni samo Vaš, ampak je postal tudi »naš«.

Janez Urbas

Lojze Kozar so bili v časi bojne 4 lejta na Vogrskom, bili so v Krmedini, na Hosszúperesztegi pa na Horvátnádalji. Vogrski so se mogli navčiti že kak mladi kaplan. Gda so Rusi prišli v Krmedin na farov, so bili v smrtnoj nevarnosti pa nji je sam Baug obvarüvo. Obvarüvo ji je v vauzi tö, kama so prišli zavolo toga, ka so cerkev zidali. Dosta hüdogja so skauz dali, dapa vüpanja so nigdar nej zgibili, zatok nji leko zovemo, človek neomajnoga (rendíthetetlen) vüpanja.

Vera Gašpar
Foto: Lojze Kozar, ml.

OD SLOVENIJE...

Leto dni po podpisu arbitražnega sporazuma vladi izmenjali noti

Več kot leto dni po podpisu arbitražnega sporazuma o meji sta Slovenija in Hrvaška izmenjali diplomatski noti o ratifikaciji sporazuma. Noti sta bili izmenjani v skladu z običajno diplomatsko prakso, enostranski izjavi, ki sta ju sprejeli obe strani, pa nista bili priloženi. Zakaj je Hrvaška po skoraj pol leta le pristala na umik enostranske izjave, v kateri Sloveniji odreka pravico do teritorialnega stika z mednarodnimi vodami, ni znano. Premier Borut Pahor je dejal le, da po izmenjavi not in pristanku Zagreba k reševanju vprašanja deviznih varčevalcev v skladu z nasledstvom, »ne vidi nobenih zadržkov več«, da Slovenija ne bi podprla zaprtja 31. hrvaškega poglavja v pogajanjih z EU. Pahor je izmenjavo not pozdravil kot uspešen zaključek procesa, ki sta ga začela s hrvaško kolegico v Trakoščanu. Bruselj jo je pozdravil kot »primer, kako se dvostranska vprašanja v regiji lahko rešijo v evropskem duhu«.

Gospodarstveniki in vlada razpravljali o razmerah v gospodarstvu

Na Brdu pri Kranju je potekal peti vrh slovenskega gospodarstva, ki se ga je udeležilo okoli 400 uglednih gospodarstvenikov in premier Borut Pahor z močno ministrsko ekipo. Pahor je poudaril, da so za boljše razmere v gospodarstvu poleg vlade odgovorni tudi gospodarstveniki sami. Ocenil je, da se razmere v slovenskem gospodarstvu izboljšujejo, vendar počasneje, kot bi si želeli. Vlada si bo v drugi polovici mandata zato prizadevala za dvig konkurenčnosti gospodarstva, potem ko je v prvi polovici poskrbela predvsem za ublažitev socialnih posledic gospodarske in finančne krize. Gospodarstveniki so opozorili predvsem na problem gradbeništva, plačilne nediscipline, birokracije in črpanja evropskih sredstev. Predsednik GZS Stojan Binder je menil, da je slovensko gospodarstvo kljub znakom oživljanja še vedno daleč od njegovega ponovnega vzpona. Od vrste ukrepov, ki jih je predlagal gospodarski sektor, jih je le malo uresničeni, reforme so prepočasne, poslovno okolje je za tuje naložbe neprivlačno, slovenski kapital pa se seli v tujino, je dejal.

V Andovci je eden keden prvin snejg spadno

25. novembra smo v Andovce že snejg dobili, pa nej samo snejg, liki edno malo dejte se je

Napis, steri je svejti na znanje dau, ka se je v Andovcaj po dugi lejtaj rodilo malo dejte

tō naraudilo. Ka je pri nas sploj velka čūda, zato ka že vejn več kak deset lejt se je tašo nej zgaudilo. Dejte se je naraudilo pri Djürvini, mama je Marija Ropoš, oča je pa Zoli Dončec. Tak je bilau, ka se prvoga tala decembra naraudi Sandra, ka

Domanje klobase, domanja šonka - pri Djürvini so nej dugo nazaj mesarili

tau so ji za ime dali, dapa tak vögleda, ka je silo mejla, pa je prvin na svejt prišla, že 24. novembra. Gda smo tau člani Porabskoga kulturnoga in turističnoga društva zvedli, ka je »naša Marija« rodila, smo se sploj fejst veselili, zato ka zdaj

za žive jaslice (ěľó betlehem) neda nam trbelo edno malo babo goraravnati za Jezuša,

liki Marija s seuv prinase svojo dejte. Zoli je nikoma nej vooovado, ka se dejte prvin narodi, dapa tak mislim, on je tau že nikak mogo znati, zato ka pred trejmi dnevi so svinjau masarili. Telko klobasi so napravli, ka vejn cejlo ves bi leko zagradili z njimi, če bi je oni morali pogesti, vejn ešče po trej lejtaj bi nej sfilile.

Zvün domanji je ešče dosta lidi bilau, šteri so fejst, fejst čakali, aj se Sandra narodi. Zato ka so Zolina dužni bili, pa če je stoj dužan, te se tau tak šika, ka ma nazajdajo. Najbola je vejn tau, ka aj se dejte narodi, njegvi šogor (svak) Norbi čako iz Čöpanec. Že več kak edno leto

je perdje nabiro, zato se pa ne čūdivajte, če v Čöpanci kokauši vse posküblene odijo. Tau je pa zato bilau, ka gda se je pri nijj Lea narodila, te je Zoli cejlo dvorišče s pergami potoro pri nijj. Dva dni so drügo nej delali, samo perge vküpbjali, za volo tauga je Norbi tak fejst čako te den. Pa ka mora pridti, tisto pride tō, če prvin ali kasnej.

Večer kauli ausme vöre sem se stavo pri Djürvini, pa ka sem tam vido, tau ranč taprajti ne vej. Tak je dvorišče vögledalo, kak če bi bombo dolaličili. Od asfaltne pauti do rama si nej mogo ovak pridti, samo pejški, zato ka do pojasi je bila slama pomejšena

s pergami. Drejvge so pune bile z mali gvantom, naprej pa eden prt vöpotegnjeni, gde je pisalo: Dobrodošla Sandra! Te je že telko autonov stalo na pauti, ka sem kumar mesto najšo za svoj auto. Že audalič sem čüjo, ka je družba sploj vesela pa koradžna, vsi, ka so tam bili, vanej na dvorišči so stali, dapa tak so vögledali kak piščanci. Eden je več perge emo na sebi kak drugi, vejn ešče mesau ne more bola vöskobacati, kak so oni tam pergasti bili. Pa nej samo oni, liki cejlo dvorišče je

meti smo šli tiste duge, duge klobase dejst, ka je nam Zoli pripravo pa sküjo. Tak so ešče friške bile, ka ji je njegov stric pred edno vörov ešče v kadilnici emo. Ešče sreča, ka so že gorzrezane bile, ka ovak bi je samo vlekli ta pa nazaj kak edne vauže. Nam, ka nas je tam bilau, se je smililo, ka de se Zoli s tejmi dugimi klobasi samo mantrau, gda de je gorabešavo, zato smo je pa vse sprašili. Vejn samo eden taši kratek falat austo kak svinjin rep. Po večerji smo se ešče

Vesela družina iz ene pa druge strani granice

tak vögledalo, kak če bi rejsan snejg spadno. Sploj pa te, gda so iz Števanovec niši mladi prišli, pa so dunjo začnili trausiti, tau je te rejsan tak vögledalo, kak če bi snejg üšo. Mena se je vidlo, zato ka sem znau, ka tau nede meni trbelo vküperpucati. »Aj bi Baug malo deža dau,« je pravo nekak, »te vejn tau vnaugo perge ešče za leto dni bi nej mogli vküspucati.« »Pojta, zdaj mo pa na Sandri no zdravje pili,« pravi Zoli pa vsakšoma puno natoči kupico. Kak etak pidjemo, pripovejdamo, pa Zolina malo vlečemo, kak padaške šegau majo, ka pri deteti je samo mati gvüšna, oča nej, gnauk samo nika počü.

»Ka, grmi?« nekak pravi, pa vsi vö na dvor demo. Vanej je že tak sveklau bilau, kak če bi sunce sijalo. Veričani so ognjemet prinesli pa eden za drugim so v luft piškavali. Ka autonov je tam ta šlau, vsi so stanili pa gledali, nej so vedli, ka se tam zdaj godi. Po ognje-

gonili malo ta pa nazaj, pa tak nagnauk je zazrankoma tri vöre gratalo. Vsakši je bršrit potegno domau, nej ka bi še perge mogo vküpbati, pa potejn je znauva mir grato v Andovci.

Zazranka, gda sem se delat pelo, je Djürvino dvorišče ranč tak puno bilau z lidami kak vnoči. Sprvoga sem tau mislo, ka eden tau lidi je ranč domau nej šlau. Samo gda sem je malo bola pogledno, te sem vido, ka tau je že edna druga ekipa, tau so že tisti bili, šteri so tau vnaugo perge pa slamo vküppbrali pa tazažgali. Kak sem čüjo, tau se je tū ranč tak dobro paršikalo, kak prejšnji den, gda smo svetili. Nej baja, tašo tō trbej, moramo si vzeti čas eden za drügoga, vejpa ovak tak samo letimo den nauč.

Sandra, Baug te je prineso v Andovce, mej dobro zdravje pa veselo življenje.

Karči Holec

Marija Tibola je 90 lejt zadobila

Marijo Tibolo smo že v naši novinaj tō notapokazali. Zado-biti 90 lejt je božji dar, steroga si ne zasluži vsakši človek. Zatok smo mislili, ka lejpe reči, stere je dobila od svoje drži-ne za te viski rojstni den, damo v naše novine, da bi ji s tem mi tō spravili veselje, ka vejmo, ka rada šte naše novine, vsikši četrtek čaka našoga sodelavca, Karčina, ka ji je pri-nese. Želejmo ji ešče dosta zdravja in veselja.

Uredništvo

Mami, babici, prababici in taščiza 90. rojstni dan

Draga mama, babica, pra-babica in tašča! Rodila si se 9.11.1920 v Andovcih na Madžarskem.

Kot najmlajša hčerka prišla si na svet, bila si biser v materi-nih očeh. Že kot otrok bila si pridna, včasih živa in igriva, tudi takrat, ko pri sosedu na topli peči si zaspala, zjutraj pa te je mati vsa v skrbeh tam

pa še Anton. Po nekaj letih, pa skoraj nevedoč, je na svet prišla hčerka Marija, ki bila je tvoja večna želja, da hčerko bi imela.

Pot ponesla te je tudi v tuji svet, da družina imela je za preži-vet. Ko otroci so odrasli in odišli po svoje, si mislila, da bosta z dedijem živela le v dvoje. Ker pa življenje takšno je, kakršno pač je, si mora-la skrbeti, še za vnukice.

Ko končno z de-dijem prišla sta v zrela in boljša leta, da srečno bi živela, je nenad-na smrt moža ti vzela. Čeprav si že 26 let brez moža, vedi, da ob tebi je vedno duša njegova.

Leta so minevala, a tvoje roke nikoli niso ostale brez dela. V življenju pa nisi postala le žena, mama in tašč-ča, ampak tudi babica 11-ih vnukov in celo prababica 10-ih pravnukov, ki si jih vedno ime-la rada.

List papirja je premalo, da pi-sali bi, kaj vse v tvojem dolgem življenju se je godilo. Leta pa tako hitro so minila, da si 90 let napolnila. Zato danes smo se zbrali, da s tabo bi prazno-vali. Ne bodi danes žalostna, temveč vesela, ker polno vsega si doživela.

Vsi skupaj ti želimo, da zdrava boš ostala in še mnogo let z nami praznovala.

Tvoji najdražji!

poiskala in te s palico domov nagnala. Leta so hitela, ti pa v lepo dekle si se razvila, zato za fanti v krčmo, s prijateljicami si se podila.

Fantov bilo je ogromno, ki peli so ti pod oknom, a mati nagna-la jih je od skrbi, da tebe ji vzeli ne bi. A kljub temu, zaljubila si se, fantu dala si srce. Pisala mu pisma, ko v vojski je bil, a kma-lu zatem spoznala si, da poleg tebe imel še druge je tri. Zatem obljubila si si, da prvi ki pride, z njim se tudi poročiš.

Tako te je pot ponesla v Slove-nijo, k našemu očetu, dediju Janezu. Po poroki sledili so otroci, kot prvi na svet prišel je Jože, zatem Franci, potem

Pismo iz Sobote

Zima bejla, ne bi k nam ti priti smešla

Liblene moje, dragi moji! Zima kloncka na dveri, tau je gé tak gvüš-no, kak je gvüšno tau tō, ka za vsikšim dnevom pride nauč. Tak tau je, pa pri tejm nika ne moremo naprajti. Depa! Depa! Depa!

Depa vsepovsedi se najde kakši človek, ka njemi vse na tom svejti na mozgé dé. Vsi paunimo, kakša topla gesen je bila. Že preveč topla, ka nej! Ka ge vejmo, meni je nika nej falilo. Nej trbelo telko kūriti pa duže smo leko venej bili, ka je nej biu velki mraz. Depa! Depa! Depa! Moja tašča Regina, trno čedna ženska, je na tau vcej-lak ovak brodila.

»Vej pa tau je nej nikšen november gé! Že bi dun mraz mogo biti. Že bi leko snej spadno. Vej pa tau je rejsna nej vredi, ka je takša topla gesen gé!« se je korila sama s seuv, se je korila z nami pa se je korila s cejlím svejtom.

Na, pa so začnoli tisti na teveni, ka se v vrejme razmejo, gučati, ka pomalek mrzlo grata. Pa so tau tō prajli, ka mo trno mrzlo zimo meli. Po tejm je moja tašča Regina, trno čedna ženska, baukše volé gratala. Nej samo tau! Do konca pa do kraja vesela je gučala, kak mo pa zdaj po dugi lejtaj rejsan meli takšo zimo, kakša zima mora biti. Depa! Depa! Depa!

Depa prišo je prvi mraz. Na, tau je eške nikši reden mraz nej biu. Tam nin kauli nule se je vse vküper sükaló. Že je nej dobro bilau.

»Na, zdaj pa mamó! Zima je prišla. Baug moj, kelko mo mogli ta pokūriti, ka nas nede zeblo. Pa te nam trbej takšo zimo, ha?!« je gledala tavō na okno pa se trousila.

Ge sam zo vraučó kisejlo župo pa me nika nej mrzlo bilau. Odišo sam tavō pa slednje liske, ka je doj spadnoló, vküper zameu. Večer so na teveni prajli, ka pomalek snej spadne. Nej dosta, depa dun snej spadne. Neje, nikak je nej dobro bilau.

»Na, zdaj pa eške snej!« se je korila s seuv, se je korila z nami, pa se je korila s cejlím svejtom. »Dun nam zdaj nej trbej snega! Dobro, tam kouli Božiča aj bau, depa zdaj rejsan nej. Vej pa če človek dobro pogledne, je eške ranč nej zima, ka nej!«

Depa vrejmen je nej poslušalo mojo taščó Regino, trno čedno žensko. Snej je spadno pa amen! Rejsan, ka nej dosta, depa dun telko, ka se je leko korila na sebe, na nas, na verjme pa na cejli svejt vküper. Moj pa od žene pojbič je bister gé. Že dugo paumni mlašečo nauto, ka tak pripovejda: *Zima, zima bejla, na vřij gore se sejla, pa je tak zapejla, ka de Miheca zejla.*

Na, kak sam povedo, bister je té naš pojbič. Pa je vcejlak drugo nauto vōnajšo. Tak je popejvo: *Zima, zima, bejla, ne bi ti k nam priti smešla. Zima, zima bejla, mojoj babi dobro volau vkraj si vzela. Zima, tima, bejla, ne boj tak mrzla ti, ka baba Regina trno fejst trpi.*

Ja, tak je bilau pa je po tejm bilau eške vsefele. Moja tašča Regi-na, trno čedna ženska, se je zavolo té naute skur do kraja svadila. Pa je prajla, kak mi njau sploj ne razmejmo pa eške mlajše prouti njoj gor napelavlemo. Naš pojbič pa je pravo, ka na takšo, od koga una guči, tō leko kakšo nauto vōnajde, če šké. Eške prva pa, kak je začno nauto popovejdati, sam njemi lampe dola zapro. Eške dobro, ka je vō nad oblake poglednoló sunce. Brž je na nikoj djalo tisto malo snega, ka ga je bilau na zemlej. Rejsan dobro, ka se je moja tašča Regina, trno čedna ženska, znauva dola svadila.

»Pa je tau sploj kakša zima gé!? Je tau sploj zima, ka nikšnoga snejga nega! Aja, vse dé nauoupek. Nika je več nej vrejdi na tom svejti. Eške zima je nej več tisto, ka je inda svejta bila. Te pa aj človek srečen ostane!«

Miki

... DO MADŽARSKE

Že za božič strožji predpisi za tujce

Madžarski parlament je pred kratkim sprejel paket predpisov o bivanju tujcev na Madžarskem, ki bo začel veljati 24. decembra. Na podlagi tega čaka izgon iz države tiste osebe iz tretjih držav (iz držav zunaj evropske gospodarske skupnosti), za katere se dokaže, da so se poročili na Madžarsko le zaradi dovoljenja za bivanje. Državo bo moral zapustiti tudi tisti, ki je v dokumentih za pridobivanje dovoljenja za bivanje navedel lažne podatke. Novi predpisi bodo prizadeli tudi delodajalce. Do zdaj so morali plačati stroške izгона le takrat, če so tujce zaposlovali brez delovnega dovoljenja. Po novih predpisih jim bodo omenjene stroške zaračunali tudi v primeru, če njihov delavec po poteku delovnega dovoljenja prostovoljno ne zapusti države. V primeru gostujočega raziskovalca ali profesorja, v kolikor mu dovoljenje preteče, in ni zapustil države, bodo stroške izгона plačale inštitucije, pri katerih je gostoval. Strogi predpisi bodo veljali tudi za študente, v kolikor se na madžarske univerze vpišejo le zaradi dovoljenja za bivanje, ki jim omogoča pristo gibanje po vsej Evropski uniji. Univerze bodo dolžne javiti v osmih dneh, če študent iz tretje države prekine študij oziroma ne izpolnjuje pogojev za vpis.

Protikorupcijska skupina znoraj tožilstva

Namestnik premiera Tibor Nav-racsics je prejšnji terek na prireditvi Transparency International povedal, da bo dobilo tožilstvo za naslednje leto za tri milijarde forintov več proračunskih sredstev in še dodatno milijardo za organiziranje protikorupcijske skupine. Dodatna sredstva za ome-njeno skupino bodo omogočila zaposlitev 55 novih sodelavcev. Tudi sodstvo bo dobilo dodatna sredstva, in sicer za pospešitev postopkov oziroma za zagotovitev kadrovskih in tehničnih pogojev.

Že pokolenja je pri našoj kuči nej bilou psa. V zadnjoga čuvaja, šteri je po dvorišči odo, se je nikši živinski vrug notri spravo, pes se je nikak v cerkev potegno v nedelo pri meši, te je pa popa napadno. Špot pa sramota sta bila tak velkiva, ka so te nouvoga k izi nigdar več nej pripelali.

Kak malo dejte sam očo pito, če so po tistom v cerkvi toga psa tuj kak kaznūvali, pa mi je pravo, ka so ga šintari dali, šteri je stvar – tak so tam pravli živini – zakopo na mrlinščeki pod šintarskim bregjom. Toga psa, šteromi niti imena nejsan znao (mogouče je biu Sultan), sam te dolgo šajnalivo pa za njegvo smrt farara obtožavo, šteri je nika nej mogo kriv biti. Očo sam proso, ka bi meli psa, ka bi se tak odkūpili za tisto grdo pa nej pravično kaznūvanje stvari, pa je samo čobe vkūp stisno. Znano se je včasi, ka tou nede mogouče. Ka so se tam starci zakunouli, je trbelo poštūvati.

Pse so v vesi meli v glavnom vsi. Na dugi lancaj, šteri so se škali po drotaj, potegnjenih prejk po dvoriščaj, so gor pa doj odili po grūnti pa se divdje zaganjali v poštaše, rouraše pa Ciganje. V leti pa v zimi so se pred icov ali mrazom notri v simbe poskrili pa z na pol zaprejtimi očami čakali, če de štoj mimo prišo. Nej je bilou mogouče, ka bi se kakši touvaj mimo potūlo. Rejdko šteri od tej psov je gda prag od

DOLSKI PSI

kuče prestoupo, njigvo mesto je bilo venej, samo v najūšom mrazi ali med vijerom z grmlancov so je v svinjske kūnje ali v glejve zaprli. Tam v vesi se je ešče znalo, ka je eno človek, drūgo pa pes, nej tak kak gnesden, ka boukše pes biti kak človek.

Okouli so tam psi prousni lej-tali samo te, gda so se bagzivali, zato ka te je pelde nikši lanc ali okov ne bi stavo, z visiko zdignjenimi glavami so te odili okouli po vesi pa nazaj domov prišli komaj po par dnevaj, vōsprckani pa lačni. Kakši je za sebov ešče itak lanc vlačo, ali glave so meli vsi doj potūldjene, zatau ka so znali, ka de jih gazda s šibov ali bičom naklesto.

Nikši od tej zakonov pa je nej za Ferencekovoga Lesija valao, té je nigdar nej na lanci biu pa rejdko si ga tuj doma najšo. Pes je biu malo po svoje, tak kak njegov gazda Ferencek, eden od dolski starih pojbov. S Tibijom pa Džejžom smo Ferenceka vsakšo gesen z djabokami obmetavali, štere so nej gor pobrane pod drejvdjom pomali gnile, notri v ūto smo jih metali, pred šterov je Ferencek kosou klepo, ali človek je nika nej zamerio. Z žepke je maloga palaša vōpotegno, vkrej vrezo tenšo vejko ali šibo, jo na konci ošpičo pa nabodno na njo djaboko, ka bi nam mило za drago nazaj plačo. Če te je štera od granat z njegova štūka v tejlo trufila, te se je na tistom falati tejla ešče dugo pisani ali čarni flek pozno, če te je pa zavado v glavo, si obležo kak mrtev. Ferencek je biu načiši od drūgi tuj po tom, ka je pred mlekarnov nigdar nej o jebarkaj z velkoga svejta gučo, tak kak so vsi drūgi gučali, ne, on se je z nami decov rajši po cele dneve po ogradaj gono, tak ka so ga v glavno vsi za detečoga meli.

Lesi si je obed skouz v goušči

najšo, louvo je mlade srne pa s trav naganjo fazane, te se je pa za njimi prejk celoga dola tiro, dokeč je nej šteri obnemogo pa se nazaj na zemlo, direkt pred njegov lačen goubec spūsto. Ferencek je Lesija včasi notri v sani vprego, ka nas je deco okouli vlačo po splūženih pa ledenih poštijaj pa nas gor obračo v snejg. Dostakrat nas je čuvo po vsjoj dugoj poti v bregj proti Gregornim pa naprej prouti šouli, v travo pred šoulov si je doj lego pa nas čako, ka smo vōprišli, te nas pa nazaj prouti doumi sprevajo, ka je nišče ranč na petdeset stopajov cuj k nam nej vūpo stoupiti.

Nekak je ednouk tomi psovi stare piskre cuj k repi zvezo, gučalo se je, ka bi tau leko samo Bajnski Miki biu, ešče eden od stari dolski pojbov. On se je rad postavlo s takšimi norijami, ka so dolske čemerile, on je tuj največ znao povedati o jebarkaj. Bougi pes je tak dugo bejžo pred piskrami, šteri so za njim rogatali, ka se me je v pameti kmica napravila, te je pa pá trbelo po šintara staupti. S Tibijom pa Džejžom smo te Mikiji prekopal ograček, vkūp smo njemi zosekali petdeset sadik paprike pa po ogračeki smo njemi detelco posejali.

Neka ščista svojoga pa so bila pejska imena v toj vesi. Inda so na lancaj po dvoriščaj v glavno Sultani postršūvali, tak kak če bi s tem imenom psi bole vrajži bili. Što zna, mogouče pa so njim tou ime davali zatou, ka so tak nazaj plačūvali ritoperskim Törkom za indašnje čase. Kak je pa v ves film prišo pa televizija so pa vsi psi včasi Lesiji, Tarzani, Lajke pa Džoniji gratali. No, gda pa je nazadnje v ves prišla ešče mouda dugih las, je pa pri vsakšoj drūgaj izi Ringo lajo, po tistom bobnjari od Bitlisov.

Ali tau je ešče nika nej bilou

Pot do vozniškega dovoljenja

V današnjem času je za mlade in tudi za malo starejše zelo pomembno, da naredijo vozniški izpit in s tem dobijo vozniško dovoljenje. Ampak to ni tako enostavno, zato morajo kandidati precej storiti. Tudi naš razred se zelo zanima zdaj za to možnost. Nekateri že imamo vozniško dovoljenje, drugi so začeli zdaj s teorijo, ostali pa še morajo počakati, ker še niso dovolj stari.

Tudi sama sem pred kratkim naredila izpit in sem mislila, da bi bilo dobro, če bi tudi svoje vrstnike seznanila s tem, koliko stane danes vozniško dovoljenje, kakšne avtošole poznamo, itd. Tako bo tistim, ki bi radi šli na inštrukcije, ta tema že bolj znana.

Starostni pogoji so naslednji: za vpis na tečaj mora biti oseba stara najmanj 16,5 leta, za izpit iz teorije 16 in tričetr let, za to, da bi začela voziti avto, pa 17 let.

Učenje se začne s teorijo. Po opravljenem tečaju učenec ali učenka mora opraviti izpit. Medtem moramo narediti tudi izpit iz prve pomoči. Če vse to imamo, se začne za nas težko delo.

Najprej imamo deset ur vožnje za rutino na poligonu. Tukaj se moramo naučiti štartanje, ustavljanje, premikanje, parkiranje, intenzivno zaviranje, itd. Po desetih urah pa moramo narediti izpit, kako obvladamo avto. Če se ta izpit posreči, lahko gremo v promet, vozimo od dvajset do trideset ur, odvisno, kako smo spretni. Srečujemo se z raznimi prometnimi položaji, ki jih rešujemo ali jih nam pomaga reševati inštruktor. Ko inštruktor oceni, da smo zadosti spretni in zanesljivi v prometu, lahko opravimo izpit iz vožnje. Če se tudi ta izpit posreči, smo končali z učenjem in lahko gremo po vozniško dovoljenje.

Zdaj bi pa na kratko napisala cene, ki so to leto veljale za avtošolo Kerék. Moram še dodati, da med raznimi avtošolami ni velike razlike. Teoretični tečaj stane 20.000 forintov, ena ura vožnje 3.200 forintov (najmanj 30 ur), plačilo za izpite vse skupaj 21.200 forintov. To so cene, če se vam posreči vsak izpit na prvi poskus. K temu pridejo še potni stroški. Za dijaka je to trenutno 1100 forintov od Monoštra do Sombotela. To velja za povratno vozovnico.

Na koncu pa še nekaj imen avtošol: Kerék, Ritmo, Topido, Exkluzív, Toldi, ATI, Reflex, itd.

Upam, da sem zbudila zanimanje mojih vrstnikov in sem jim z informacijami lahko tudi pomagala.

Martina Zakoč

prouti imenoma Balekovoga volčjaka pa Ritarovoga ftičara. Tema je ime Lajč pa Šanji bilau, imena sta po svoji sousesidaj dobila. Balek pa Ritar sta se svadila zavolo zemle, gda je komasacija bila. Aleksander Balek – Šanji je včasi začno orati zemlo, štero je s komasacijov doubu, ali orau bi tuj ešče tisto zemlou, štero so me s komasacijov vzeli pa Ritari dali. Ludvik Ritar – Lajč je zato z Balekom najprej s pesnicami poračuno srejdij njive, te pa k izi prineso ešče

psa pa njemi ime Šanji dau. Balek njemi je nej dužen ousto, tuj on je psa krsto po sousesedi, tak ka njemi je Lajč ime bilou. Gda je poton Ritarova Irma na dvorišči psa Šanjija krmila, je ob pejskon tuj sousesedovo ime zvala, pa gda je Balekova Angela krmila psa Lajča, je zvala po imeni tuj Ritara. Bajnski Miki pa takši kak on so pred mlekarnov včasi vōnajšli, ka tū nika več od psov more odzaja biti, te sta se pa Ritar pa Balek ešče zavolo žensk zbila.

PESJI ŽITEK PISA ALBERTA

Albert je pes. Pes z repom, ka nigdar ne enja majütati es pa ta. Albert je pes, ka na sebi dosta farb nosi. Albert je pes, ka laja. Albert je pes, ka grzé samo gda gej. Albert je pes, ka bi ga vsikši človek škeu za svojga meti.

KAK SE TAU VLEČÉ!!!

Na tom svejti je nej vsigdar tak, kak bi stoj škeu, aj bau. V naši žitkaj je nej vsigdar vse tak, kak bi škeli. Neje vsigdar tak, kak si želejmo. Škemo, aj bo tak pa je potejm vcejlak ovak. Albert je tau eške kak v svojom srcej gora prišo. Tak, ka je ... Na, tak je tau bilau.

Biu je den, kak vsikši drugi. Albert se je daubo s svojo Alino. Na, bila sta z njima eške Pavel pa Miša. Vsi štirge so se šetali po vesi. So se šetali, se zgučavali. Pavel pa Miša tak, kak se zgučavajo lidgé. Albert pa Alina pa v pejskom gunči. Zgučavali so se kak vsikši drugi den. Depa kauli nji se je pomalek začnola motati nikšna kmična žmejča. Albert je prvi gor prišo, ka Alino nika mantra. Je prvi gor prišo, kak njoj je vsikšo minuto vse bole žmetno.

»Alina, nika te mantra, ka nej?« go je pito.

Alini je rep brž doj spadno. Tak njoj je doj spadno, kak bi vse kaštige toga svejta na njau prišle.

»Ka je gé za nevaule?« go je tadale spitalo Albert, Alina pa je dobila nikšne mokre oči.

»Sam kaj nauopek napravo?« se je nej pa nej mogo zmiriti.

Alina ga je poglednola s tistimi njenimi velikimi

očami. Ga je gledala pa so rejsan vse bole mokre bile tiste njene oči.

»Zranja demo. Demo ge, moja Miša, njena mama pa ata. Zranja demo pa nas tri kedne nede nazaj. Zranja demo na tri kedne k njivi žlati. Tri kedne se neva vidla.«

Tak je prajla Alina. Tak je prajla, Albert pa go je nej najbolje razmo.

»Na tri dni déte. Na tri dni, nej na tri kedne.«

Pa je Alina istino mejla. Na drugi den že trno rano so odišli. Na, so se odpelali. Že tisti prvi den se je Alberti vlejko kak kokošeča črejva. Nin si je mesta nej mogo najti. Nin! Pa je biu njegvi Pavel ranč takši.

»Vej pa z daumi se néde na tri kedne. Z daumi se dé na tri ali pa štiri dni,« je večer tumačo Alberti, Albert pa ga je trno dobro razmo.

Drugi den je biu ranč takši. Pa tretji, štrti, peti, deseti, trinajsti ... Rejsan vse vküper se je vlejko, vlejko pa li samo vlejko. Tak, ka se je nin za dva kedna Albert trno graubo doj svado.

»Pri vsej peski žitkaj! Vej pa je minaulo že skur edno cejlo leto! Skur cejlo leto se je kauli obrnoulo. To so nej trgé kedni! Tau je cejlo leto pa eške kakši den kuj!«

Pavel je biu v takšnoj nevauli, ka je eden den pozabo v šaulo oditi. Albert je od gnake nevaule dva dneva nika gestija nej v sebe sklau.

»Tau nigdar ta ne mine. Tau, ka nazaj domau prideta,« si je zdejno Albert.

»Ge se ne včakam, ka domau prideta,« ga je skur vcejlak razmo Pavel.

Tak sta se nevaulivala, gda samo nagnouk nekaj pokloncka na dveri. Nekak pokloncka, pa nekaj zljaja.

»Alina!« je skočo Albert.

»Miša!« je skor s stouca spadno Pavel.

Rejsan, bile sta njivi. Stale sta na pragi pa se smedjale. Smedjale sta se od sreče, ka se znouva vidijo.

Pa sta se smedjala zavolo velki oči Pavla pa Alberta tö. Kak bi se pa nej, vej sta pa gledala, kak bi njiva oprvin vidla.

»Vejn, malo sam lažala. Prajla sam tri kedne, pa sta bila samo dva kedna pa pau. Tak je lepše, ka nej. Čas se menje tavlečé,« je eške gnauk zljajala Alina.

Miša pa je nika nej prajla.

Miki Roš

Utrjevanje vezi med vrtcema Gornji Senik in Grad

V letošnjem šolskem letu bo gornjeseniški vrtec nadaljeval s sodelovanjem z vrtcem pri

teljskih odnosov med obema vrtcema. Prvo srečanje je bilo pod vodstvom tamkajšnje

za lokalno skupnost. Z lokalnim vlakcem smo se odpeljali na ogled največjega baročnega gradu na Slovenskem, ki naj bi imel po legendi 365 sob in stoji v naselju Grad na Goričkem. Med sprehodom po grajskem poslopju smo si ogledali veliko znamenitosti, med drugim tudi viteško dvorano ter prostore z delavnica-mi rokodelskih obrti. Med navduševanjem nad mogočnostjo grajskega poslopja smo srečali tudi hudo čarovnico, ki

zavitem stopnišču v južnem delu gradu ob glavnem vodu. Po vrnitvi v vrtec nas je

Polni vtisov smo se poslovili v pričakovanju naslednjega srečanja, ko bodo gornjeseniški

Med ustvarjanjem

Malčki pred vlakcem, s katerim so se odpeljali na grad

OŠ Grad. Tudi tokrat bodo izvedena tri srečanja z namenom ohranjanja slovenskega jezika in poglavljanja prij-

vzgojiteljice Irene Hüll in pomočnice vzgojiteljice Tanje Hajdinjak že izvedeno, in sicer v mesecu novembru. Tema tokratnega srečanja je bil grad - otroci so spoznavali značilnosti okolja, ki so pomembne

pa je na srečo bila zaprta. Hitro smo se odpravili dalje, da nas slučajno ne bi začarala. Tekom ogleda smo izvedeli kar nekaj zanimivih legend, tudi najbolj znano o zmaju z zlato krono. Naš sprehod smo zaključili po

že čakalo ustvarjanje. Po skupinah smo izdelovali gradove iz kartonastih škatel, jih lepili in barvali. Tudi naši izdelani gradovi so bili, tako kot grad, ki smo si ga ogledali, mogočni in polni zanimivih legend.

malčki spet imeli priložnost komunicirati s prijatelji iz graškega vrtca.

Sanja Sinic,
dipl. vzg.
- asistentka

